

VESNIČKA

KVĚTEN 2019



SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

*POMÁHÁME
DĚTEM UŽ 50 LET*

*S DĚTMI Z VESNIČKY
JSME BYLI PARTA*

ÚVODNÍ SLOVO



MILÍ PŘÁTELE,

srdečně Vás zdravím z kanceláře SOS Kompasu v Zábřehu. Z okna vidím jasnou oblohu, slunce

a svěží jarní trávu. Jaro přichází zcela samozřejmě a my s ním vždy samozřejmě počítáme. I další věci považujeme za samozřejmé – útulný domov, bezpečné zázemí, svoje jistoty. Příběh maminky Sylvy, který najdete na stránkách tohoto časopisu, samozřejmě neoplyývá. Každodenní soužití se čtyřmi dětmi, na něž je sama a péčí o ně zvládá často s vypětím všech sil, které k mému obdivu stále nalézá, zasluhuje hlubokou úctu a poklonu.

Pani Sylva je jedním z mnoha rodičů, kteří na sebe myslí vždy až na posledním místě a nejvyšší prioritou jsou pro ně děti. Samozřejmě? Ano, ale zároveň nesmírně náročné. A Sylvina klikatá cesta nekončí – příspěvek na péči jí byl nedávno opět zamítnut a výživné otci určit nelze. Nadále budeme maminku s dětmi podporovat, doprovázet a společně hledat dílčí i trvalejší řešení a vyhlížet pověstné blýskání na lepší časy.

SOS Kompas Zábřeh pomáhá rodičům a dětem v jejich přirozeném prostředí čtvrtým rokem. Služby poskytujeme i ambulantně, od začátku letošního roku v nové, velké a přívětivé kanceláři. Kromě každodenní práce s rodinami připravujeme velikonoční výtvarnou dílničku, společně s dětmi ze spolupracujících rodin budeme vítat jaro a těšit se z pracovního nadšení a zápalu

děti, které vlastním přičiněním přinesou domů další střípky tolik potřebné a posilující radosti.

Chci poděkovat všem spolupracujícím organizacím i jednotlivcům, kteří přispějí svými možnostmi a schopnostmi ke zlepšení mnohdy na začátku zdánlivě neřešitelných příběhů. Zároveň chci oslovit vás, kteří podporu a pomoc rodinám s dětmi v nepříznivých sociálních situacích zvažujete: věřte, že každé vaše přispění bude maximálně využito a zajistí udržení plamínek štěstí v dětských očích, což je společný cíl nás všech.

Přeji vám krásné jarní dny

Soňa Kolářová

Soňa Kolářová
Vedoucí sociální pracovnice, SOS Kompas Zábřeh

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. Vychází čtvrtletně. Ev.č. E13531.

Redakce: Radana Košťálíková, Michaela Poláková, Milan Palán. Grafická úprava: Martin Málek.

Uzávěrka: 10. 4. 2019. Náklad: 8 100 ks. Vyrobil: H.R.G. spol. s r.o. Výrobní cena: 3,72 Kč. Vychází: 14. 5. 2019.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.



DĚTI VYRAZILY ZA ZÁBAVOU DO ŽIRAFY

Když nemůže zábava za námi, sebereme se a vyrazíme my za zábavou. V ostravském funparku Žirafa je atrakcí

tolik, že se počasí může mračit třeba celý víkend, ale na děti z chvalčovské SOS dětské vesničky si stejně nepříjde.



OSLAVÍME 50 LET POMOCI DĚTEM

SOS dětské vesničky oslaví v červnu půl století práce na tom, aby děti mohly prožívat šťastné dětství. 14. června uplyne přesně 50 let od oficiálního vzniku naší organizace. Od počátků naší existence jste hráli vy, naši dárci, klíčovou roli, bez vás bychom to nedokázali. Děkujeme, že s námi pomáháte!



V HOTELECH MARRIOTT SE ŠLAPALO PRO DOBRU VĚC

Zaměstnanci a hosté hotelů Marriott v Brně, Plzni a na pražském letišti Václava Havla to v březnu roztočili na akci Kolo pro dobrou věc. 1000 našlapaných kilometrů a 20 000 Kč ve prospěch SOS dětských vesniček je úžasný výkon, za který si všichni zúčastnění zasluhují poklonu. Děkujeme!



HYPOTEČNÍ BANKA PODPORUJE PĚSTOUNSKOU PÉČI

Není nic lepšího než mít rodinu, ve které se jeden na druhého můžete spolehnout. Náš dlouhodobý partner Hypoteční banka si to uvědomuje a prostřednictvím příspěvků z každé nově uzavřené

smlouvy o hypotečním úvěru podporuje pěstounskou péči o děti, které ve své rodině vyrůstat nemůžou. Za finanční dar ve výši 263 000 Kč moc děkujeme!

I MÁMY OBČAS POTŘEBUJÍ POMOCT

MOŽNÁ BY BYLO MÁMĚ LÍP S NĚKÝM JINÝM NEŽ SE MNOU. ERIK NEDOKÁŽE SNĚST, KDYŽ MÁMA PLÁČE, A NĚKDY SI ZA TO DÁVÁ VINU. I KDYŽ ZA SVOJE PROBLÉMY VŮBEC NEMŮŽE, A ZA TY JEJÍ UŽ VŮBEC NE. ALE KDO JÍ POMŮŽE?

Vidět svojí hodnou mamku tak moc se snažit, ale pak stejně brečet do večere, kterou chystá zase jen z brambor a pár kousků zeleniny, to Erikovi trhá srdce. Někdy se nenávidí za to, že s ním má skoro víc práce než s roční Anežkou: píchat mu injekce, dávat tolik peněz za jeho léky a hlavně ho muset vozit k doktorům do často vzdálených měst, jak k tomu máma přijde? Přál by jí zdravého kluka, který jí místo přidělování práce může pomoct třeba s nákupem... Jenže jiný kluk by jí určitě neměl tak strašně rád, říká si žárlivě a hlavně smutně Erik, když o tom svém alternativním já takhle přemýšlí.

NĚKDY JE TOHO MOC
Sylva si svůj život taky takhle nepředstavovala, ale Erika, stejně jako

roční Anežku, čtyřletého Tadeáše a sedmnáctiletého Jirku by za nic na světě nevyměnila. Jen sociální pracovníci z SOS Kompasu, která rodině minulý měsíc začala pomáhat, přiznala (samozřejmě když byly děti z doslechu), že někdy je toho na ni tolik, že už neví jak dál. Pak na děti i zakřičí, a to jí pak připadá, že by jim snad bez ní bylo líp.

Ale kdo by se o ně postaral? Jejich táta sám bojuje se selhávajícím zdravím, a protože už celé věky čeká na výpočet invalidního důchodu, nepomáhá jí ani finančně. A o podpoře širší rodiny si Sylva může nechat jen zdát: i její máma zůstala s dětmi sama, ale navíc je často bíla a v současnosti se o svoje děti a vnoučata nezajímá. Jen když potká nejstaršího Jirku, který chodí o víkendech na brigády, říká si o peníze na alkohol a na cigarety.

BLÝSKÁNÍ NA LEPŠÍ ČASY
Jak byla Sylva vděčná, když jí sociální pracovníce Tereza ujistila, že je dobrá

a starostlivá máma a že nervy tečou občas skoro všem, i z menších důvodů! Dohodly se, že když jí bude psychicky nejhůř, může zavolat a dostane se jí rady a podpory. Největší pomocí ale bylo společné vyplnění a podání žádosti o přidělení městského bytu, kde by neplatila tak vysoké nájemné jako tam, kde bydlí teď. Pracují spolu na splácení dluhů, které se s rodinou vlečou stejně dlouho jako zdravotní problémy otce.

A hlavně je naděje, že s potravinovou pomocí a možná i pomocí některého z nadačních fondů, které podporují nemocné děti, překlene Sylva období, než bude schválena žádost o příspěvek na péči o Erika. Pak by se snad začalo blýskat na lepší časy... Sociální pracovníci v preventivní službě neumějí dělat zázraky a Erik se neuzdraví, ale třeba už díky soustavné podpoře a poradenství nebude mámu vídat brečet do poloprázdného hrnce a nebude si vyčítat, že se mámě narodil právě on.



S DĚTMI Z VESNIČKY JSME BYLI PARTA

PANÍ DOKTORKA JOLANA MIŽIKAROVÁ VYROSTLA V SOS DĚTSKÉ VESNIČCE DOUBÍ. VYSTUDOVALA PSYCHOLOGII NA FILOZOFICKÉ FAKULTĚ V PRAZE A DNES PŮSOBÍ JAKO ŘEDITELKA PEDAGOGICKO-PSYCHOLOGICKÉ PORADNY V KARLOVÝCH VARECH. V JEJÍCH VZPOMÍNKÁCH OŽIVÁ VESNIČKA SMÍCHEM STOVKY DĚTÍ, KTERÉ TU NAŠLY SVÉ NOVÉ MAMINKY, SOUROZENCE I KAMARÁDY.

Kdy a jak jste se dostala do vesničky?

Vlastní maminka mě nechala v porodnici. První měsíce života jsem strávila nejprve v písecké nemocnici, potom v kojeneckém ústavu v pražské Krči. Když mi bylo dva a půl roku, dostala jsem se do rodiny pěstounské maminky Evy Špírkové do Doubí. Vesnička byla úplně nová, byla jsem jedním z prvních dětí, které sem přišly.

Jaká byla Vaše rodina?

Veliká. Naše maminka vychovala dohromady 15 dětí, postupně ve třech etapách. Nejprve nás bylo osm sourozenců (na fotografii jsem vepředu druhá zprava), když nejstarší odrostli, přibrala maminka další čtyři děti a později ještě tři. Nejstarší sestře je dnes devětapadesát a má dceru ve věku té nejmladší sestry, které je třiatřicet. Ve vesničce s námi žila i babička. Působila nejprve na pozici tety, pak s námi zůstala i po odchodu do důchodu, celý život pomáhala mamince.

Jaké vztahy máte se sourozenci?

Jsme pořád rodina, stýkáme se. Maminka z nás ze všech vychovala lidi, kteří se dokázali uplatnit. Všichni máme přinejmenším výuční list, někteří vystudovali střední školu a já i vysokou. Všichni pracujeme, začlenili jsme se do společnosti. Když byla maminka na sklonku života nemocná, dělili jsme se o péči o ni.

Jak vzpomínáte na dětství ve vesničce?

Prožila jsem tam krásné dětství. Byli jsme silný ročník, ve škole nás bylo třináct vesničkových dětí v jedné třídě a byli jsme asi dost divočí, tak nás museli rozdělit do různých tříd, aby nás trochu zkontrolovali. Děti z okolí vesničky nám občas nadávali, mívávali jsme s nimi bitky na poli, ale vlastně nás to všechny spojovalo, byla to i legrace.



To zní jako z knihy Indiáni z Větrova...

Trošku asi ano. Byli jsme zvyklí si s dětmi z vesničky navzájem pomáhat. Já jsem se třeba dobře učila, ale nebyla jsem nijak fyzicky zdatná – když mi chtěl ale někdo ublížit, vždycky zasáhly ostatní děti z vesničky a ochránily mě. Byli jsme dobrá parta.

Máte na dětství nějakou silnou vzpomínku?

Těch mám spoustu. Třeba jak nám děda vyřezal loutky a hrál nám divadlo. S babičkou a maminkou jsme chodili v neděli na pravidelné vycházky, i když se nám třeba někdy nechtělo. Maminka nám také pouštěla vážnou hudbu, chtěla, abychom měli přehled. Vojáci pro nás ve vesničce pořádali každoročně Dětský den, různé soutěže a hry, navíc vařili i oběd, byl to vždycky zážitek. Pálili jsme čarodějnice, každý rok přišel Mikuláš, vždycky jsme se trochu těšili a trochu báli... A Vánoce byly pokaždé moc krásné, na ty vzpomínám nejraději.

Vystudovala jste vysokou školu, to nebylo mezi vesničkovými dětmi úplně obvyklé. Byla na Vás maminka pyšná?

Myslím, že moc. Chtěla jsem vždycky pomáhat dětem. Studovala jsem první tři roky dálkově a u toho pracovala, pak jsem ale přešla na denní studium a maminka s babičkou mě velmi podporovaly, bez nich bych to nikdy nezvládla.

Hodí se Vám ve Vaší práci dětské psychologičky Vaše zkušenost z vesničky?

Potkávám se s dětmi z dětských domovů, pěstounských rodin, z SOS Sluníčka nebo Kompasu. Myslím, že se dokážu dobře vcítit do dětí, které si procházejí nějakou traumatickou zkušeností.

Co byste popřála SOS vesničkám k jejich 50. výročí?

Hlavně dostatek nadšených lidí, kteří pro ně budou pracovat a dávat do své práce srdce. Věřím, že vaše činnost má stále velký smysl.

Moc děkujeme za příjemný rozhovor!



HVĚZDA VEČERA

„TEĎ BYCH VÁS CHTĚL POPROSIT, ABYSTE ZATLESKALI MOJÍ MAMINCE, KTERÁ JE TADY DNESKA VEČER S NÁMI“, ŘÍKÁ MLADÝ MUŽ NA PÓDIU. VLNA ÚSMĚVŮ, OBDIVU A POTLESKU PROJDE STUDENTSKÝM KLUBEM A KDO SE OTOČÍ DOZADU, UVIDÍ NENÁPADNOU ŽENU OKOLO ŠEDESÁTKY. NESMĚLE SE USMÍVAJÍCÍ NA MLADÍKA, KTERÝ O POTLESK PRO NI POŽÁDAL. KDYŽ POTLESK NĚJAKOU DOBU NEUSTÁVÁ, OČI SE JÍ PLNÍ SLZAMI A PANÍ SKLÁNÍ HLAVU, ABY CO NEJMÍŇ LIDÍ VIDĚLO, JAK JE DOJATÁ

Marek je nejen frontman ve své kapele, ale také skvělý student. Studuje sociální práci na vysoké škole a už nyní pomáhá jako dobrovolník mnoha lidem, kteří neměli v životě zatím moc štěstí; zrovna minulý týden hrál s kamarády celé odpo-

ledne maminkám v azylovém domě! A kdyby se přitom měl najít někdo, kdo měl v životě opravdu smůlu, byl by to třeba právě on. Tedy jak se to vezme, nakonec měl štěstí v neštěstí, ale to, kam se dostal, je z velké části jeho vlastní zásluha. Jeho a paní Ivany, která je tou ženou ze sálu, ostýchající se přijmout obdiv a uznání.

NOVÁ ŠANCE

„Markovi byly čtyři, když jsem se ho spolu s jeho třemi sourozenci v SOS dětské vesničce ujala“, říká Ivana. „V té době ve vesničce nežily pěstounské páry, byly tu jen ženy, které se většinou staraly o šest i více dětí. A ne vždy to bylo snadné“, s lehkým zaváháním pokračuje Ivana v hovoru. „Každé dítě je jiné a každé něco jiného potřebuje, ale všechny byly z nefunkčních rodin a později z ústavů

hladové po lásce. Opravdu jsem se snažila být s každým z nich alespoň jednou za den sama, aby vědělo, že jsem tam jen pro něj.“

A byl Marek vždycky tak úspěšný? „Asi ano. Ale...“, váhá opět na chvíli Ivana. „...zrovna jeho jsem musela naučit, aby nebyl příliš přísný na sebe ani na druhé. Byl opravdu bystrý, takže nakonec pochopil, že když někdo není jako on nebo dělá chyby, ještě ho za to není potřeba odsuzovat. Teď je z něj empatický, kamarádský člověk,“ končí Ivana krátké vyprávění o tak náročném a dlouhém cestě. Z kojeneckého ústavu až na pódium studentského klubu, z odloženého miminka díky milující náruči a podpoře lidí okolo laskavý a milující muž. I takové zázraky se dějí!

STEJNĚ VÁM UTEČU!

„MILUJU MARKA Z BĚČKA. JE SKORO TAK KRÁSNÝ JAKO ADAM MIŠÍK. KDYŽ SI OBARVÍM VLASY NA ČERVENO, VŠIMNE SI MĚ?“ TAKHLE NĚJAK BY MOHL VYPADAT DENÍČEK DÍVKY NAVŠTĚVUJÍCÍ SEDMOU TŘÍDU. ALE CO BY SI ASI TAK ZAPISOVALA DVANÁCTILETÁ LAURA POTOM, CO UTEKLA Z DOMOVA?

Neděle, 2. února: Tady já už nebudu. A když nebudu dneska moct zůstat u Janči ze třídy, přespím třeba pod mostem. A možná se nevrátím, ani až bude máma zpátky z nemocnice. Tohle je nějaké doma? Nevlastní táta se stará jenom o mrňata, i když o ty se stejně musím starat spíš já, když večer není doma ani on. A Janča nikdy nemá ráno modřiny, zato má vždycky svačinu. Já to mám skoro vždycky naopak. Už tu nebudu.

Úterý, 5. února: Já to té blbě učitelce neměla říkat. Prý že mě chápe, ale ve dvanácti venku spát nemůžu. Jak, nemůžu? Přece má nemůžou nutit bydlet tam, kde nechci. A teď mě vezou do nějakýho pastřáku nebo kam. Stejně jim uteču.

Středa, 6. února: Jmenuje se to tady Sluníčko. Sice se na mě nikdo netváří

nijak špatně a tak dobrou večeri, co jsem tady dostala, už jsem neměla ani nepamatuju, ale zítra se sem ze školy stejně nevrátím. Co bych tady dělala? Ta paní, co mi uvařila to jídlo a pomohla mi ustlat postel, se sice tváří mile, ale až něco provedu, ukáže se, jaká doopravdy je. Tak co bych na to čekala?

Čtvrtek, 7. února: Tak jsem šla ze školy k Janče, našťásti to jejím rodičům nevadilo. Ale ráno byl průšvih ve škole – učitelka věděla, že jsem se do toho hloupýho Sluníčka nevrátila, a po škole na mě čekala ta ženská, co tam byla, když mě tam přivezli poprvé. Určitě mi nafačkuje a půjdu spát bez večere. Ale já jim zase uteču, a to tak, že mě nenajdou!

Pondělí 11. února: Je to divný, ale nikdo mě tam nezbil. Zase byla dobrá večere, po večeri dokonce buchta, a když jsem se zeptala, jestli bych jí mohla dostat do školy i ke svačině, prý to není problém. To jsem zvědavá, co problém bude. Až zítra přinesu pětku z té matiky, které vůbec nerozumím, to se teprve ukáží.

Úterý 12. února: Tak zas nic. Tu pětku jsem ukázala skoro pyšně, ať si nemyslí, že jsem nějaký šprt. Ale teta Soňa si se mnou sedla, vysvětlila mi to a skoro to vypadá, že už tomu rozumím. Tak jsem jí předvedla, jak mi nejde ani angličtina, ale když si se mnou zahrála v angličtině země-město, naučila jsem se ty slovíčka na písemku docela dobře. Zítra jdeme na výlet k řece.

Čtvrtek 14. února: Dneska jsem s tetou Soňou dělala večeri a ráno jsem s ní vstala dřív, abych připravila svačiny pro Šimona, Jirku a Pěťu, co tu se mnou bydlí. Chválila mě, jak mi to jde... Taky bych to doma dělala, ale tam většinou není z čeho.

Pondělí 18. února: Dostala jsem dvojku z angličtiny. První! Musela jsem Soňu obejmout, jakou jsem měla radost, když jsem jí to ukazovala. A taky mi tady ve Sluníčku slíbili, že mám pomůžou hospodařit a zkusí s ní obvolat levnější byty, abysme neplatili tak drahý nájem. Já jsem vlastně nakonec ráda, že tu jsem. Myslela jsem, že to tu bude blbě, ale vlastně to bylo za spoustu let to nejlepší, co se mi stalo. Díky, teto Soňo!



SPORTOVNÍ HŘIŠTĚ OŽÍVAJÍ

Sluníčko, které si čím dál častěji najde cestu mezi mraky, láká děti k venkovním aktivitám. Ty z naší chvalčovské SOS dětské vesničky nejsou výjimkou. Na sportovním hřišti to tak v posledních dnech začíná vypadat jako ve včelím

úle. Ti starší a zkušenější často plní úlohu trenérů, kteří předávají svoje mistrovství těm mladším. Před zahájením jarní sezóny – a je jedno jestli v basketbalu nebo florbalu – chce mít totiž každý natrénováno.



SOS SLUNÍČKO SLOUŽÍ DĚTEM UŽ 6 LET

Naše karlovarské SOS Sluníčko určitě nepřehlédnete, a to nejen kvůli jeho zářivé fasádě. Jako jediné svého druhu v kraji totiž už 6 let pomáhá dětem v krizi a za tu dobu v něm našlo dočasné útočiště už 200 holčiček a kluků. I díky vám!



DĚTI NAVŠTÍVILY ORNITOLOGICKOU STANICI

Víte, kteří ptáci přilétají na jaře jako první? Děti z našeho volnočasového centra po návštěvě ornitologické stanice v Přerově už vědí, že to nejsou ani drozd, ani skřivan, ale husy. Díky inspirativnímu výletu teď umějí spousty našich okřídlených sousedů pojmenovat i poznat. A to se určitě bude hodit nejen ve škole.



PRVNÍ MAMINKY VZPOMÍNALY

Pět z dvanácti prvních pěstounských maminek, které se nastěhovaly do karlovarské SOS vesničky začátkem 70. let a vychovaly tu několik generací dětí, se první dubnovou sobotu sešlo přímo

v Doubí spolu s několika tehdejšími zaměstnanci vesničky. Bylo to krásné setkání plné milých a často i velmi veselých příběhů – a že bylo na co vzpomínat!

POHLED DO HISTORIE: POMÁHÁME SPOLU S VÁMI DĚTEM UŽ 50 LET

ZA PŮL STOLETÍ, PO KTERÉ SOS DĚTSKÉ VESNIČKY POMÁHÁJÍ DĚTEM, SE NASBÍRALO NESČETNĚ PŘÍBĚHŮ A UDÁLOSTÍ, MALÝCH I VELKÝCH. NĚKTERÉ MĚLY DLOUHODOBÝ DOSAH A VELIKÝ VÝZNAM, NĚKTERÉ BYLY JEN DROBNÝMI STŘÍPKY, KTERÉ JSME OBJEVILI AŽ PÁTRÁNÍM V ARCHIVU. NĚKOLIK TAKOVÝCH MOMENTŮ Z NAŠÍ HISTORIE VÁM PŘINÁŠÍME.

PRVNÍ DÁMA PRŮKOPNICÍ

Manželka prezidenta Irena Svobodová byla v šedesátých letech jednou z nejvýraznějších podporovatelek SOS dětských vesniček. Nejen že poprvé kopla do země při zahájení výstavby vesničky v Doubí, nejen že poklepala



o několik let později na základní kámen ve Chvalčově, ale také zajistila pro kancelář Sdružení zázemí přímo na Pražském hradě. Její zásluhou se také v roce 1968 konala u vánočního stromu u katedrály svatého Víta první hradní sbírka ve prospěch SOS dětských



vesniček. Na tradici Ireny Svobodové navázala po Sametové revoluci také Olga Havlová, která obnovila tradici vánočních sbírek na Pražském hradě. Manželé Havlovi také každoročně zvali děti z dětských domovů a SOS vesniček na hradní mikulášskou besídku, kde se s nimi několikrát osobně potkali.

GOTT A LENNON CHTĚLI ZPÍVAT PRO VESNIČKY

V roce 1971 se Karel Gott v Londýně krátce setkal s Johnem Lennonem a Yoko Ono, a mimo jiné s nimi mluvil o možnosti uspořádat v Praze jejich koncert, jehož výtěžek by byl věnován na SOS dětské vesničky. „Šli jsme pak v Praze s tím návrhem na Ministerstvo kultury, no ti nás hnali! Prý nějaký anglický zpěvák nám tady bude pomáhat s opuštěnými dětmi, víte, jak by toho zneužil západní tisk?!“ vzpomínal na událost Karel Gott. Státní orgány tedy akci nepovolily, koncert se nikdy neuskutečnil.

PRINCEZNA ZAHRÁLA DĚTEM

V květnu 1991 navštívila Prahu princezna Diana. Společně s Olgou Havlovou se setkaly na Pražském hradě s 24 dětmi z SOS dětských vesniček a přihlížely jejich improvizovanému vystoupení, složenému z básniček, písniček a tanečků. V tehdejších vesničkovém zpravodaji se o tom píše: „Když malá pianistka Betyňka překvapila Její královskou výsosť prosbou, aby teď zahrála ona

dětem, přemohlo laskavé srdce rozpaky nad porušením protokolu a děti uslyšely jednu z nejstarších anglických písní 'Greensleeves'. Později nám jeden anglický účastník prozradil, že to, co se 10 let nepodařilo nikomu v Anglii,



dokázaly děti u nás – princezna zahrála na veřejnosti! Na otázky 'A kde máte korunu?' a 'Vy ji nosíte jenom doma, že?' odpovídala mateřským úsměvem.... „

KONCERT PRO VESNIČKY

V říjnu 1993 se v Lucerně konal velký koncert pro SOS dětské vesničky, na které vystoupili Karel Gott, Helena Vondráčková, Jiří Korn, Štěpán Rak, Pavel Vitek, Karel Černocho, Věra Martinová, Marcela Králová, Pavel Bartoň a Viktor Preiss, všichni bez nároku na honorář. Koncert vysílala ze záznamu Česká televize, vybrané peníze byly určeny na výstavbu třetí vesničky v Brně-Medlánkách.



PREZIDENT OCENIL PĚSTOUNKU

28. října 1999 udělil Václav Havel, prezident České republiky, pěstounce z Karlových Varů paní Evě Borkové Medaili za zásluhy o Českou republiku.



Paní Borková vychovala v doubské vesničce postupně 17 dětí, prožila tam dvacet osm let života. Vyznamenání pro pěstounské maminky z SOS dětských vesniček inicioval profesor Zdeněk Matějček, který v odůvodnění svého návrhu mimo jiné napsal: „Hrdinstvím je zajisté něco mimořádného vykonat. Ale hrdinstvím je také něco mimořádného vydržet! Vzít na sebe mimořádný úkol a odpovědně jej plnit. Vzít břemeno a táhnout je obětavě a bez nároku na slávu a odměnu.“

MALÍ FOTBALISTI TRÉNOVALI S REPREZENTANTY

V roce 2002 se děti z SOS dětských vesniček zúčastnily série akcí konaných pod souhrnným názvem Český fotbal pro SOS vesničky, organizovaných ve spolupráci s Českomoravským fotbalovým svazem. Po celé republice se konala v průběhu sezóny přátelská utkání týmu „Legend českého fotbalu“ s místními fotbalisty, v přestávkách pak dětské hráči střídali pokutové kopy na brankáře, přičemž za každý vstřelený gól získaly SOS dětské vesničky tisíc



korun. Největším zážitkem ale byla pro děti z vesniček účast na dvou přátelských utkáních českého reprezentačního týmu s Itálií a s Belgií: nejprve si zatrenovaly pod vedením Karla Brücknera s hráči jako Koller, Rosický, Šmicer či Poborský, před samotným zápasem pak dovedly děti hráče na stadion a vyslechly s nimi státní hymnu.



DĚTI BĚŽELY S OLYMPIJSKOU POCHODNÍ

Dva chlapci a jedna dívka zastupující každou ze tří českých SOS dětských vesniček nesli pochodně, která vzplála na olympijském stadionu v Londýně při letních olympijských hrách v roce 2012. Každý z nich uběhl třisetmetrový úsek a zařadili se tak do štafety několika tisíců lidí, kteří oheň na stadion přibližovali sedmdesát dní. Tři mladí sportovci si odvezli domů nejen vlastní kopii olympijské pochodně, ale také nezapomenutelný zážitek.



Foto: pxhere.com

POMÁHÁM ZA ŽIVOTA, BUDU I PO NĚM

ODKAZ V ZÁVĚTI JE PŘIROZENÉ POKRAČOVÁNÍ PODPORY DOBRÉ VĚCI. JEHO PROSTŘEDNICTVÍM MŮŽETE ODKÁZAT SVŮJ MAJETEK NEBO PROSTŘEDKY NEZISKOVÉ ORGANIZACI, JEJÍŽ ČINNOSTI SI VÁŽÍTE NEBO KTEROU DLOUHODOBĚ PODPORUJETE.

PROČ SEPSAT ZÁVĚŤ?

- pokud nemáte přirozené dědice ze zákona, případně celý váš majetek bez závěti státu
- sepsáním závěti ulehčíte rozhodování svým blízkým a každému darujete přesně to, co si přejete, aby po vás zdědil
- část svého majetku můžete zároveň věnovat na dobrou věc

PROČ PODPOŘIT SOS DĚTSKÉ VESNIČKY?

- váš dar pomůže týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem
- pomůžete dětem vyrůstajícím v rodinách v obtížné sociální nebo materiální situaci, kde hrozí jejich odebrání
- podpoříte děti, které již našly zázemí a láskyplný domov u svých pěstounských rodičů

Více informací na www.sos-vesnicky.cz.

HLAVNÍ PARTNEŘI



MEDIÁLNÍ PARTNEŘI



V ROCE 2018 NAŠI ČINNOST PODPOŘILY TYTO INSTITUCE

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Zábřeh, Šumperk, Karlovarský kraj, Hlavní město Praha, Karlovy Vary, Bystřice pod Hostýnem, Prostějov, Jihomoravský kraj, Brno, Nejdek, Aš, Přerov, městská část Praha 1, Mohelnice, Ivančice, SHM – Salesiánské hnutí mládeže